

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **M. B.,** zastoupené JUDr. Dušanem Rendlem, advokátem se sídlem v Mostě, ul. SNP 1872, za účasti **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 6. 2003, č. j. 15 Ca 549/2002 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 6. 2003, č. j. 15 Ca 549/2002 - 23, byla podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 28. 6. 2002, č. j. 9833/110/2001/A, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Lounech ze dne 19. 2. 2001, č. j. 9883/01/201970/1136, kterým jí byla doměřena daň z příjmů fyzických osob za r. 1997. V odůvodnění usnesení poukázal krajský soud na obsah správního spisu, ze kterého vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručováno do vlastních rukou na adresu bydliště uvedenou v žalobě, kde však nebyla zastižena, a proto byla zásilka dne 3. 7. 2002 uložena v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence, o čemž byla stěžovatelka vyrozuměna. Protože stěžovatelka na uvedené adrese stále bydlela, změnu adresy nenahlásila, byly splněny podmínky pro náhradní doručení písemnosti podle ustanovení § 17 odst. 5 věty první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Vzhledem k tomu, že si stěžovatelka písemnost do patnácti dnů od uložení nevyzvedla, byl poslední den této lhůty, který připadl na čtvrtek dne 18. 7. 2002, dnem doručení, i když se stěžovatelka o uložení zásilky nedozvěděla.

Poslední den dvouměsíční lhůty k podání žaloby pak připadl na středu 18. 9. 2002. Protože stěžovatelka žalobu podala k poštovní přepravě až dne 12. 12. 2002, stalo se tak po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Současně krajský soud poznamenal, že na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že finanční ředitelství znovu náhradním způsobem stěžovatelce doručilo rozhodnutí o odvolání dne 18. 10. 2002 a stěžovatelka si jej ještě osobně vyzvedla na poště dne 26. 11. 2002, neboť právní účinky může mít pouze první doručení, které proběhlo v souladu se zákonem. Rovněž tak není rozhodné, že finanční ředitelství vyznačilo právní moc napadeného rozhodnutí dne 18. 10. 2002, neboť soud ve správním soudnictví není vázán názorem správního orgánu o dni doručení a právní moci žalobou napadeného rozhodnutí.

Stěžovatelka se kasační stížností podanou v zákonné lhůtě domáhala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zrušení usnesení krajského soudu, které označila za nezákonné. Podle jejího názoru nebyla žaloba podána opožděně, když nedošlo k náhradnímu doručení správního rozhodnutí uložením na poště dne 18. 7. 2002. Poukázala na ustanovení § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého „zdržovat se v místě doručení“ znamená, že se adresát každodenně vrací do svého bytu a jeho nepřítomnost v bytě je pouze přechodná, popř. dočasná. To neplatí, pokud byl adresát v době doručování např. na dovolené nebo v nemocnici nebo pokud se do místa bydliště vrací pouze nepravidelně. Stěžovatelka namítala, že se v rozhodné době v místě doručení nezdržovala, neboť pobývala od května do července 2002 ve Španělsku. Toto tvrzení doložila dopisem starosty obce O. ze dne 13. 6. 2003 a kopií příslušné stránky cestovního pasu potvrzující, že dne 1. 7. 2003 vycestovala do EU (když léto trávila právě ve Španělsku).

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že důvody obsažené v kasační stížnosti nebyly v žalobě namítány a dále poukázalo na to, že z dopisu starosty není patrno, zda se stěžovatelka na adrese ve Španělsku zdržovala s přerušením pobytu nebo po celou dobu, případně ve kterých dnech. Toto není zcela patrno ani z pasu stěžovatelky, kde je razítko ze dne 3. 5. 2002 letiště Barcelona a 1. 7. 2002 W.-a. Jiná data uvedena nejsou, a proto považuje důvody stěžovatelky za nedostatečné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z listin předložených stěžovatelkou po podání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že v dopise starosty obce O. d. M. je obsažena informace o tom, že stěžovatelka č. pasu xxx se během měsíce května a července roku 2002 zdržovala v této obci na adrese ulice P. XII číslo 37 2º 8. Kopie strany 22 a 23 pasu stěžovatelky nese razítka obsahující datum 3. 5. 2002 B. a 1. 7. 2002 W.-a.

Pokud stěžovatelka zpochybňuje správnost závěru krajského soudu o opožděném podání žaloby s tím, že nebylo možné v jejím případě aplikovat § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, neboť z přeložených listin vyplývá, že se v rozhodné době, tj. v době doručování správního rozhodnutí, v místě doručování nezdržovala, nepovažuje tuto námitku

Nejvyšší správní soud za opodstatněnou. Stěžovatelkou předložené listiny, tj. dopis starosty a kopie strany 22 a 23 jejího pasu tvrzení stěžovatelky nepotvrzují a to z důvodu

jejich nekonkrétnosti. Starosta obce O. d. M. v dopise pouze obecně bez jakéhokoli bližšího upřesnění informuje o tom, že stěžovatelka v obci pobývala v měsících květen a červenec 2002 (v kasační stížnosti je nesprávně uvedeno od května do července). Stejně neprůkazné jsou údaje ze strany 22 a 23 pasu stěžovatelky, neboť razítko z hraničního přechodu W.-a. opatřené datem 1. 7. 2002 dokládá pouze tolik, že uvedeného dne stěžovatelka byla na zmíněném hraničním přechodu. Předložené listiny tak nezpochybňují legálnost náhradního doručení rozhodnutí finančního ředitelství, neboť jimi není prokázána nepřítomnost stěžovatelky v den doručení a uložení písemnosti žalovaného v místě jejího bydliště, tj. dne 3. 7. 2002, kdy počala svůj běh patnáctidenní lhůta k vyzvednutí uložené písemnosti, ani ve dnech následujících.

Protože stěžovatelkou předložené listinné důkazy nemohou vyvrátit správnost závěru krajského soudu o tom, že předmětné správní rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 18. 7. 2002, postupoval krajský soud v souladu se zákonem, když za den doručení rozhodnutí stěžovatelce považoval den 18. 7. 2002. Lhůta k podání žaloby, určená podle měsíců proto skončila dnem, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, tj. dne 18. 9. 2002. Uvedený den byl proto posledním dnem pro podání žaloby u soudu, popř. jejího předání k poštovní přepravě. Za situace, kdy stěžovatelka žalobu podala k poštovní přepravě až dne 12. 12. 2002, stalo se tak po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

Z důvodů výše uvedených dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když žalobu odmítl, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud bez jednání v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a finančnímu ředitelství žádné náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu